

Μασκαρεμένος συντηρητισμός

Του ΠΑΣΧΟΥ ΜΑΝΔΡΑΒΕΛΗ - ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Είναι ευτύχημα ότι ο τροχός εφευρέθηκε χιλιάδες χρόνια πριν. Αν γινόταν σήμερα, η γραμματεία του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ θα είχε καταγγείλει τη χρήση του και θα επεσήμανε τον κίνδυνο τροχαίων ατυχημάτων ή την απειλή του «τροχοφασισμού» στην κοινωνία. Κατά τον ίδιο τρόπο το καθοδηγητικό όργανο της «Ριζοσπαστικής Αριστεράς» ανησυχεί για τους κινδύνους που εγκυμονεί η ηλεκτρονική ψηφοφορία. «Ο τεχνοφασισμός, με τον οποίο πειραματίζονται στα Πανεπιστήμια-ΤΕΙ, μπορεί να επεκταθεί σε κάθε δημοκρατική εκλογή εκπροσώπων για τη διοίκηση της χώρας» είπαν κι ελάλπισαν οι «προοδευτικοί», επιβεβαιώνοντας τον Μορτ Σαλ που έλεγε ότι «Συντηρητικός είναι εκείνος που πιστεύει ότι τίποτε δεν πρέπει να δοκιμάζεται για πρώτη φορά». Μόνο που ο Καναδός κωμικός μιλούσε για τους Ρεπουμπλικανούς των ΗΠΑ, δεν ήξερε τον εν Ελλάδι αριστερό συντηρητισμό.

Δεν πρέπει να μας προξενήσει εντύπωση η τεχνοφοβική στάση του ΣΥΡΙΖΑ. Δεν απαντά πρώτη φορά στον χώρο: όταν άρχισε να εξαπλώνεται το Διαδίκτυο πολλοί εξ ευωνύμων μιλούσαν για τους κινδύνους που εγκυμονούσε ο...

αμερικανικός πολιτιστικός ιμπεριαλισμός. Γενικώς η Αριστερά σήμερα έχει μεταλλαχθεί σε βαθιά συντηρητική έως και αντιδραστική παράταξη. Δεν θέλει να αλλάξει τίποτε απολύτως στη χώρα. Ούτε στο Δημόσιο, ούτε στα ΑΕΙ, ούτε στις εργασιακές σχέσεις, ούτε καν στη διαχείριση των απορριμμάτων. Χρησιμοποιεί το τέχνασμα του συντηρητικού υπερπροοδευτισμού. Μεταθέτει τα πάντα στον «άλλο κόσμο», όπου π.χ. όλοι οι άνθρωποι θα κομποστοποιούν τα οργανικά τους απορρίμματα και δεν θα χρειάζεται ΧΥΤΑ. Εν τω μεταξύ, για τα εκατομμύρια τόνους σκουπιδιών που παράγουμε καθημερινά δεν προτείνει κάποια λύση, κάνει την ιδεολογική επιμελτεία της αντίδρασης, όπως έγινε στην Κερατέα ή τη Νέα Ευκαρπία.

Υπάρχουν δύο εξηγήσεις γι' αυτή τη στροφή της Αριστεράς. Η πρώτη είναι ο χρόνος. Ο συντηρητισμός είναι εκείνη η γερωνική ασθένεια που για κάθε λύση έχει και μια γκρίνια. Όπως θα έλεγε και ο Ρόμπερτ Αντον Γουίλσον, τα γερωντοπαλικάρα της μεταπολίτευσης χρειάστηκαν 30 χρόνια για να γίνουν από ριζοσπάστες αντιδραστικοί, χωρίς να αλλάξουν ούτε μία ιδέα. Ο κόσμος μεταμορφώθηκε συθέ-

μετα μετά τη δεκαετία του '70 και η Αριστερά ακόμη ασχολείται με το επίδομα γάμου. Υπάρχει πιθανότητα και μια ψυχολογική παράμετρος. Μετά το σοκ του 1989 και την κατάρρευση των κομμουνιστικών οραμάτων, εκείνοι που έφαγαν τα νιάτα τους προπαγανδίζοντάς τα, προσπαθούν να βγάλουν το γινάτι τους αντιδρώντας σε κάθε αλλαγή, βαφτίζοντάς την «καπιταλιστική», «νεοφιλελεύθερη» ακόμη και «τεχνοφασιστική».

Συντηρητισμός υπάρχει σε όλον τον κόσμο. Είναι μια παράμετρος της πολιτικής διεργασίας πολλαπλάς χρήσιμη, διότι επισημαίνει κινδύνους της νεωτερικότητας που οι προοδευτικοί αμελούν. Η διαφορά του δικού μας συντηρητισμού δεν είναι μόνο ότι είναι μασκαρεμένος ως προοδευτισμός. Είναι ότι για πολλά χρόνια είναι κυρίαρχος. Στον φυσιολογικό δεξιό συντηρητισμό προστέθηκε ο πελατειακός συντηρητισμός του ΠΑΣΟΚ (οι κρατικοδίαιτοι που τώρα βρίσκουν στέγη στον ΣΥΡΙΖΑ) και ο φοβικός συντηρητισμός της ιδεολογικά κυρίαρχης Αριστεράς. Ετσι ακυρώθηκαν οι αλλαγές την περασμένη δεκαετία και γι' αυτό παρά την κρίση σέρνεται κάθε προσπάθεια ανάταξης της ελληνικής οικονομίας.

Ελληνας, Κροίσος και αδιάφορος

Του ΝΟΤΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ - ΤΑ ΝΕΑ

«Δεν μπορώ να καταλάβω πώς οι οικονομικά ισχυροί Έλληνες δεν έχουν τα τρία αυτά χρόνια προστρέξει να στηρίξουν τη χώρα στις δυσκολίες της, και το μόνο για το οποίο ενδιαφέρονται είναι να βγάλουν τα χρήματά τους στο εξωτερικό...» Ο γερμανός δημοσιογράφος που συνάντησα την Πέμπτη, στέλεχος μεγάλου εκδοτικού συγκροτήματος, αν και δεν ασχολείται - παρά περιστασιακά - με την Ελλάδα, ήταν πολύ εύστοχος στην παρατήρησή του.

Πράγματι, παλοί και αμερικανοί μεγαλοεπιχειρηματίες έσπευσαν αμέσως μόλις ξέσπασε η κρίση να βάλουν μερικά εκατομμύρια στην άκρη για να στηρίξουν τους δοκιμαζόμενους συμπατριώτες τους. Ακόμη και ο «κερδοσκόπος» Τζορτζ Σόρος έφτασε να δηλώσει πριν από λίγες ημέρες ότι σκοπεύει να δημιουργήσει ένα ταμείο για την υγειονομική στήριξη των οικονομικά ανίσχυρων - Ελλήνων και μεταναστών - στην Ελλάδα!

Ελάχιστες, τέτοιες πρωτοβουλίες είδαμε από δικούς μας Κροίσους. Κι ας έχουν πολλοί από αυτούς γίνει μεγάλοι και τρανοί και πάμπλουτοι από επιχειρήσεις τους που λειτουργούν στην Ελλάδα, ή ακόμη και από τις στενές σχέσεις τους με την κρατική εξουσία που τόσα χρόνια τους εξασφάλιζε σημαντικά συμβόλαια για τις δουλειές τους.

Η απάντηση από την ελληνική «ελίτ» είναι ότι τέτοιου είδους βοήθεια προς την Ελλάδα θα ήταν σαν να πετάνε τα χρήματά τους μέσα σε στη μαύρη τρύπα του Δημοσίου. Λεφτά που θα κατέληγαν στις τσέπες κάποιων επιπέδων μέσα από τη διεφθαρμένη ελληνική κρατική μηχανή.

Ο αντίλογος: Κάποιοι που το έχουν ανάγκη θα ωφεληθούν από τα χρήματα αυτά. Και εν πάση περιπτώσει, γιατί δεν προσφέρουν υποτροφίες σε μερικές εκατοντάδες Ελλήνων να κάνουν σπουδές στο εξωτερικό, για να γυρίσουν σε μια πενταετία και να δώσουν τα φώτα τους στην Ελλάδα. Γιατί δεν δημιουργούν έναν ιδιωτικό ΟΑΕΔ που θα στηρίζει τους ανέργους και θα τους κατευθύνει σε άλλες μορφές απασχόλησης. Γιατί δεν επενδύουν με κάποιον τρόπο στην Ελλάδα προσδοκώντας το κέρδος να μην έρθει σε έναν χρόνο αλλά σε δέκα.

Δυστυχώς, το συμπέρασμα είναι ότι μεγάλο μέρος της άρχουσας τάξης μας δεν πολυενδιαφέρεται για την Ελλάδα. Και δεν υπάρχει καν ένας Ολάντ για να μπορέσει να φορολογήσει με το ζόρι το 75% των περιουσιών πάνω από ένα εκατομμύριο ευρώ ώστε να καλύψει τις ανάγκες της χώρας.

Η Βουλή αυτοκτονούσα

Του ΓΕΩΡΓΙΟΥ Π. ΜΑΛΟΥΧΟΥ - ΤΟ ΒΗΜΑ

Οι πάσης φύσεως και προελεύσεως επιβουλές της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας έχουν, δυστυχώς, κάθε λόγο να χαίρονται: η 7η Νοεμβρίου 2012 θα καταγραφεί ως μία από τις πιο αξιοθρήντες ημέρες του ελληνικού κοινοβουλευτικού βίου. Το τέλος αυτής της ημέρας, βρίσκει το πολίτευμα άσχημα λαβωμένο από μέσα.

Όλα όσα συνέβησαν στο «ναό της δημοκρατίας», ανεξάρτητα από εκείνα που κλήθηκε η Βουλή να ψηφίσει, ατιμάζουν το «ναό» και υποσκάπτουν τη δημοκρατία.

Η ευθύνη του υπουργού Οικονομικών για όλα αυτά που συνέβησαν είναι πάρα πολύ μεγάλη. Κι αν αυτός είναι ο τρόπος που ένας τεχνοκράτης χειρίζεται τα πράγματα, καλύτερα να λείπουν οι τεχνοκράτες. Μπορεί η πρόθεσή του να ήταν ορθή, γιατί σε καμία περίπτωση δεν είναι νοτιό οι υπάλληλοι της Βουλής να εξακολουθούν να αποτελούν θύλακα προνομίων την ώρα που η χώρα ολόκληρη υποφέρει, όμως, ο τρόπος που χειρίστηκε την υπόθεση δείχνει άνθρωπο ακατάλληλο για τέτοιου είδους επίπεδα.

Και δεν μπορεί παρά να γεννά το πολύ απλό ερώτημα: αν ο κ. Στουρνάρας κάνει τέτοιου διαμετρήματος

γκάφες εδώ, τι κάνει όταν συζητά με τους έξω; Πώς τα βγάζει πέρα εκεί, όπου, ας σημειωθεί η συζήτηση δεν είναι πρωτογενώς αλλά δευτερογενώς τεχνοκρατική; Δηλαδή εκεί που η πολιτική πίεση είναι πολλαπλάσια αυτής που δημιουργήσε με την ασοχία του στη Βουλή... Στις κρίσιμες ώρες στη ζωή των κρατών, πάντα υπάρχουν «μοιραίοι» άνθρωποι. Ας ελπίσουμε ότι ο υπουργός Οικονομικών δεν είναι τέτοιος.

Το προεδρείο της Βουλής και οι αρχηγοί των κομμάτων της πρέπει να βρουν τον τρόπο και να ανασπλώσουν το καταρακωμένο πητικό της το ταχύτερο δυνατό. Και για να είναι πειστικοί, οφείλουν να αναλά-

βουν κοινές πρωτοβουλίες σε αυτή την κατεύθυνση, παρά τα όσα άλλα μπορεί να τους χωρίζουν. Πρέπει να ανατάξουν αυτό το κλίμα απαξίωσης του κοινοβουλευτισμού τώρα. Και πρέπει να το κάνουν πειστικά και αποτελεσματικά. Και να το κάνουν αμέσως. Η ευθύνη τους σε αυτό, είναι απόλυτη και δεν σπκώνει υπεκφυγές. Αν δεν το κάνουν, θα πρέπει να ξέρουν ότι, πιθανότατα, διακονούν μία Βουλή αυτοκτονούσα. Και αυτό δεν θα είναι η πρώτη φορά που θα συμβαίνει στην - πρόσφατη - ελληνική ιστορία. Επιτέλους, ας κοιτάξουν μερικές δεκαετίες πίσω κι ας μάθουν από τα βάσανα αυτού του τόπου!